

V?c C-70/09

Alexander Hengartner

a

Rudolf Gasser

v.

Landesregierung Vorarlberg

[žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof (Rakousko)]

„Dohoda mezi Evropským spole?enstvím a jeho ?lenskými státy na jedné stran? a Švýcarskou konfederací na stran? druhé o volném pohybu osob – Pronájem honitby – Regionální poplatek – Pojem ‚hospodá?ská ?innost‘– Zásada rovného zacházení“

Shrnutí rozsudku

1. *Volný pohyb služeb – Služby – Pojem*

2. *Mezinárodní dohody – Dohoda ES – Švýcarsko o volném pohybu osob – Volný pohyb služeb*

(Dohoda ES - Švýcarsko o volném pohybu osob, ?lánky 1, 2 a 15 a p?ílohy I, II a III)

1. Spo?ívá-li smluvní povinnost v poskytnutí stranám za odm?nu a za ur?itých podmínek územního obvodu, kde mohou lovit, týká se nájemní smlouva poskytování služeb. Vykazuje krom toho p?eshrani?ní povahu, nebo? nájemci jsou švýcarské státní p?íslušnosti. Tito nájemci tudíž musí být považováni za p?íjemce služeb, které spo?ívají v tom, že jim je za odm?nu poskytnuta na uvedeném území a po omezenou dobu možnost využívat práva myslivosti.

(viz body 31–33)

2. Ustanovení dohody mezi Evropským spole?enstvím a jeho ?lenskými státy na jedné stran? a Švýcarskou konfederací na stran? druhé o volném pohybu osob nebrání tomu, aby byl státní p?íslušník jedné ze smluvních stran na území druhé strany podroben jakožto p?íjemce služeb rozdílnému zacházení ve srovnání s tím, jaké je vyhrazeno osobám, které mají své hlavní bydlišt? na uvedeném území a kte?í jsou ob?any Unie, jakož i osobám, které jsou jim podle práva Unie postaveny narove?, v souvislosti s výb?rem poplatku, k n?muž vzniká povinnost z d?vodu takového poskytnutí služby, jakým je poskytnutí práva myslivosti.

I když je ?lánek 2 dohody v?nován zásad? nediskriminace, nezakazuje obecn? a absolutn? jakoukoliv diskriminaci p?íslušník? jedné ze smluvních stran, kte?í pobývají na území jiné strany, nýbrž pouze diskriminaci z d?vodu státní p?íslušnosti, a to pokud situace t?chto p?íslušník? spadá do v?cné p?sobnosti ustanovení p?íloh I až III této dohody. Dohoda ani její p?ílohy neobsahují žádné konkrétní pravidlo mající za cíl vztahovat na p?íjemce zásadu nediskriminace v rámci použití fiskální právní úpravy týkající se obchodních transakcí, jejichž p?edm?tem je poskytování služeb. Krom toho, jelikož se Švýcarská konfederace nep?ipojila k vnit?nímu trhu Spole?enství, jehož cílem je odstranit všechny p?ekážky pro vytvo?ení prostoru zcela volného pohybu, který je

podobný tomu, jenž skýtá vnitrostátní trh, který mimo jiné zahrnuje volný pohyb služeb a svobodu usazování, nemůže být výklad ustanovení práva Unie týkajících se tohoto vnitřního trhu automaticky použit na výklad dohody, kromě výslovných ustanovení za tímto účelem obsažených v samotné dohodě.

(viz body 39–43 a výrok)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. července 2010(*)

„Dohoda mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob – Pronájem honitby – Regionální poplatek – Pojem ‚hospodářská činnost‘ – Zásada rovného zacházení“

Ve věci C-70/09,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakousko) ze dne 21. ledna 2009, došlým Soudnímu dvoru dne 17. února 2009, v řízení

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

proti

Landesregierung Vorarlberg,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. ledna 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. Hengartnera a R. Gassera A. Wittwerem, Rechtsanwalt,
- za Vorarlberger Landesregierung J. Müllerem, jako zmocněncem,
- za rakouskou vládu E. Riedlem, E. Pürgym a W. Hämmerlem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi W. Möllsem a T. Scharfem, jako zmocněnci,

po vypořádání stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. května 2010,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu ustanovení přílohy I Dohody mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob podepsané v Lucemburku dne 21. června 1999 (Úř. v. st. 2002, L 114, s. 6).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi A. Hengartnerem a R. Gasserem, švýcarskými státními příslušníky, a Landesregierung Vorarlberg (vláda spolkové země Vorarlbersko) týkajícího se výběru loveckého poplatku, přičemž v poslední uvedeném byla použita vyšší sazba poplatku, než je ta, které podléhají zejména příslušníci Evropské unie.

Právní rámec

Dohoda o volném pohybu osob

3 Evropské společenství a jeho členské státy na jedné straně a Švýcarská konfederace na straně druhé podepsaly dne 21. června 1999 sedm dohod, mezi nimi i dohodu o volném pohybu osob (dále jen „dohoda“). Rozhodnutím Rady a Komise 2002/309/ES, Euratom ze dne 4. dubna 2002 (Úř. v. st. L 114, s. 1; Zvl. vyd. 11/41, s. 89) bylo těchto sedm dohod schváleno jménem Společenství a dohody vstoupily v platnost dne 1. června 2002.

4 Podle svého čl. 1 písm. a) a b) má dohoda mj. za cíl přiznat státním příslušníkům členských států Evropského společenství a Švýcarské konfederace právo na vstup, pobyt, přístup k zaměstnání, usazení se jako osoba samostatně výdělečně činná a právo zdržovat se na území smluvních stran, jakož i usnadnit poskytování služeb na území smluvních stran, zvláště pak služeb krátkodobých.

5 Článek 2 uvedené smlouvy, nadepsaný „Zákaz diskriminace“, zní:

„Státní příslušníci jedné ze smluvních stran, kteří legálně pobývají na území druhé smluvní strany, nejsou při provádění a v souladu s ustanoveními příloh I, II a III této dohody diskriminováni na základě své státní příslušnosti.“

6 Článek 4 dohody, nadepsaný „Právo na pobyt a přístup k hospodářské činnosti“, stanoví:

„Právo na pobyt a přístup k hospodářské činnosti je zaručeno s výhradou ustanovení článku 10 a v souladu s ustanoveními přílohy I.“

7 Článek 5 dohody obsahuje ustanovení o poskytování služeb. Jeho odstavec 3 stanoví, že „Fyzické osoby, které jsou státními příslušníky některého členského státu Evropského společenství nebo Švýcarska a které se na území některé smluvní strany vydávají pouze jako příjemci služeb, mají právo na vstup a pobyt“. Odstavec 4 uvedeného článku upřesňuje, že práva upravená v tomto článku 5 jsou zaručena v souladu s ustanoveními příloh I až III dohody.

8 Článek 15 dohody stanoví, že přílohy a protokoly k dohodě tvoří její nedílnou součást.

9 ?lánek 16 dohody, nadepsaný „Odkaz na právo Spole?enství“, zní:

„1. Za ú?elem dosažení cíle této dohody p?ijmou smluvní strany veškerá opat?ení nezbytná k tomu, aby byla v jejich vzájemných vztazích uplatn?na práva a povinnosti, která jsou rovnocenná práv?m a povinnostem obsaženým v právních aktech Evropského spole?enství, na n?ž dohoda odkazuje.

2. Pokud se provád?ní této dohody týká pojm? práva Spole?enství, bude zohledn?na relevantní judikatura Soudního dvora Evropských spole?enství z doby p?ed datem podepsání této dohody. Judikatura z doby po datu podepsání této dohody bude Švýcarsku oznamována. Za ú?elem zajišt?ní řádného provád?ní dohody stanoví smíšený výbor na žádost smluvní strany ú?inky této judikatury.“

10 ?lánek 17 p?ílohy I dohody zakazuje v p?ípadech stanovených v ?látku 5 dohody jakákoliv omezení p?eshrani?ního poskytování služeb na území smluvní strany nep?esahující 90 pracovních dn? b?hem kalendá?ního roku a za ur?itých podmínek i jakékoliv omezení týkající se vstupu a pobytu.

11 ?lánek 23 p?ílohy I dohody zní následovn?:

„1. P?íjemce služeb uvedený v ?l. 5 odst. 3 této dohody nepot?ebuje povolení k pobytu pro t?ím?sí?ní pobyty nebo pobyty kratší. Pro pobyty p?esahující t?i m?síce p?íjemce služeb obdrží povolení k pobytu na dobu rovnající se dob? poskytování služeb. Po dobu pobytu m?že být p?íjemce služeb vylou?en z poskytování sociální pomoci.

2. Povolení k pobytu platí pro celé území státu, který ho vydal.“

Vnitrostátní právní úprava

12 Ustanovení § 2 zákona spolkové zem? Vorarlbersko o myslivosti (Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen, LGBl. 32/1988), ve zn?ní použitelném na skutkový stav ve v?ci v p?vodním řízení (LGBl. 54/2008), stanoví:

„Obsah a výkon práva myslivosti

1. Právo myslivosti je základem k provád?ní lovu. Toto právo je vázáno na vlastnictví pozemku a zahrnuje právo zv?? chovat, lovit a p?ivlast?ovat si ji.

2. Vlastník pozemku je oprávn?n nakládat se svým právem myslivosti pouze v rozsahu, v n?mž jeho pozemky tvo?í soukromý honební revír (osoba oprávn?ná k soukromému lovu). K nakládání s právem myslivosti na všech ostatních pozemcích jsou oprávn?na lovecká sdružení.

3. Osoby oprávn?né k nakládání s právem myslivosti (odst. 2) musí bu? své honební revíry samy myslivecky využívat, nebo p?evést užívací právo k nim na nájemce (osoby oprávn?né užívat honitbu).“

13 Ustanovení § 20 uvedeného zákona zní následovn?:

„Pronájem honitby

1. Pronájem honitby lze provést dohodou na základ? veřejného nabídkového řízení nebo ve veřejné dražb?. V rámci pronájmu honitby jsou osoby oprávn?né k nakládání s právem k myslivosti povinny dbát na to, aby výkon práva myslivosti byl v souladu se zásadami stanovenými

v § 3.

2. Délka pronájmu honitby je v případě honebního revíru loveckého sdružení šest mysliveckých let a v případě soukromého honebního revíru šest nebo dvanáct mysliveckých let. Pokud je pronájem honitby ukončen dohodou, může být honitba znovu pronajata pouze na zbývající dobu nájmu.

3. Smlouva o nájmu honitby musí být uzavřena písemně. Musí obsahovat veškerá ujednání o užívání honitby včetně případných doplňkových ustanovení týkajících se složení jistiny, minimální výše náhrady škody za škodu způsobenou zvířím nebo výstavby, užívání a obnovy honitebních zařízení. K ujednáním, která nejsou obsahem smlouvy o nájmu, se nepřihlíží. V nájemní smlouvě o honitbě musí v každém případě být uvedeno jméno osoby oprávněné k nakládání s právem myslivosti a jméno nájemce, popis, situace a rozloha honitby, začátek a konec nájmu a výše nájemného.

4. Před pronájmem soukromého honebního revíru, který zahrnuje pozemek jiného vlastníka o rozloze větší než 10 hektarů, si osoba oprávněná k soukromému lovu musí od vlastníka těchto pozemků vyžádat stanovisko.

5. Osoby oprávněné k nakládání s právem myslivosti musí smlouvu o nájmu honitby předložit k posouzení příslušnému orgánu nejdříve jeden rok a nejpozději jeden měsíc před začátkem nájmu. Smlouva o nájmu honitby nabude účinnosti ke sjednanému datu, jestliže příslušný orgán nevznesl námitky ve lhůtě jednoho měsíce nebo jestliže byly nedostatky, které byly důvodem jeho námitek, odstraněny ve stanovené lhůtě. Tato ustanovení se rovněž uplatní na změny platných smluv o nájmu honitby.

6. Vláda spolkové země přijme vyhláškou podrobná ustanovení o postupu při pronájmu honitby.“

14 V souladu s § 1 zákona spolkové země Vorarlbersko o vybírání loveckého poplatku (Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe, LGBl. 28/2003, dále jen „VLbg. JagdAbgG“) se za výkon práva myslivosti odvádí poplatek. Podle § 2 uvedeného zákona tomuto poplatku podléhají osoby oprávněné k nakládání s právem myslivosti a v případě převodu užívacího práva k honitbě na nájemce pak tito nájemci.

15 Ustanovení § 3 VLbg. JagdAbgG stanoví sazbu poplatku následovně:

„1. Pro pronajaté honitby se poplatek vyměří podle ročního nájemného, případně zvýšeného o hodnotu smluvně dohodnutých vedlejších plnění. Náklady spojené s dozorem nad revírem stejně jako náklady spojené se škodami způsobenými lovem zvířím nejsou považovány za vedlejší plnění.

2. Pro nepronajaté honitby se poplatek vyměří podle částky, která by v případě nájmu mohla být získána jako roční nájemné.

3. Pokud je u pronajaté honitby roční nájemné, případně zvýšené o hodnotu smluvně dohodnutých vedlejších plnění, výrazně nižší než částka, kterou by bylo možné získat v případě nájmu, vyměří se poplatek stejným způsobem jako v případě honitby nepronajaté.

[...]“

16 Podle § 4 odst. 1 VLbg. JagdAbgG je poplatek pro osoby s hlavním bydlištěm v Rakousku, pro občany Unie a pro fyzické a právnické osoby, které jsou jim podle unijního práva postaveny narovně, stanoven ve výši 15 % z vyměrovacího základu. Pro ostatní osoby je poplatek dle § 4

odst. 2 uvedeného zákona stanoven ve výši 35 % z vyměňovacího základu.

Spor v pŕvodním řízení a pŕedbŕžná otázka

17 Dne 8. ledna 2002 uzavřeli A. Hengartner a R. Gasser, švýcarští státní pŕislušníci, s loveckým sdružením smlouvu o pronájmu honitby v Rakousku na dobu šesti let, a to na období od 1. dubna 2002 do 31. března 2008. Roční nájem byl stanoven na 10 900 eur, pronajatá honitba měla rozlohu 1598 hektarů.

18 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že se žalobci v pŕvodním řízení pravidelně zdržují na území spolkové země Vorarlbersko za účelem lovu.

19 Rozhodnutím ze dne 16. dubna 2002 povolil pŕislušný orgán uvedené spolkové země jmenování dvou osob do funkce orgánu ochrany revíru na dobu trvání nájemní smlouvy uvedených žalobců.

20 Rozhodnutím úřadu pro poplatky spolkové země Vorarlbersko ze dne 1. dubna 2007 byl žalobcem v pŕvodním řízení vyměněn lovecký poplatek ve výši 35 % vyměňovacího základu, tedy 4359,30 eur za myslivecký rok od 1. dubna 2007 do 31. března 2008. Dotčení podali proti tomuto rozhodnutí odvolání.

21 Rozhodnutím ze dne 17. října 2007 zamítl úřad pro poplatky odvolání s odvodněním, že použití vyšší sazby poplatku na žalobce v pŕvodním řízení je v souladu s vnitrostátní právní úpravou. V tomto rozhodnutí bylo zdůrazněno, že ustanovení dohody nejsou použitelná na výkon práva myslivosti a na poplatky, které s ním souvisejí.

22 Žalobci v pŕvodním řízení se tedy obrátili na Verwaltungsgerichtshof, před nímž argumentovali především tím, že došlo k porušení jejich práv na svobodu usazování a na stejné zacházení jako s občany Unie. Uvedli, že podobně jako rybolov nebo zemědělství je myslivost hospodářskou činností, zejména pak za podmínek projednávaného případu, kdy je zastelená zvířata prodávána v Rakousku. Úřad pro poplatky spolkové země Vorarlbersko měl tedy podle jejich názoru použít sazbu poplatku ve výši 15 %, aby tak předešel diskriminaci na základě státní příslušnosti.

23 Uvedený úřad pro poplatky tvrdil, že lov má být posuzován jako sport, který neslouží dlouhodobému dosahování zisku.

24 Verwaltungsgerichtshof se proto rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předbŕžnou otázku:

„Je lov v případě, kdy osoba oprávněná k výkonu myslivosti prodá zastelenou zvířata v tuzemsku, samostatnou výdělečnou činností ve smyslu článku 43 ES, a to i tehdy, když z této činnosti celkově neměl být dosažen žádný zisk?“

K předbŕžné otázce

K použitelnosti článku 43 ES

25 Úvodem je třeba upřesnit, že předkládající soud sice ve své otázce výslovně odkazuje na článek 43 ES (nyní článek 49 SFEU), avšak pravidel smlouvy ES v oblasti svobody usazování se může dovolávat pouze příslušník členského státu Unie, který se chce usadit na území jiného členského státu, nebo příslušník téhož členského státu, který se nachází v situaci, v níž existuje pojítka s některou ze situací, s nimiž požívá právo Unie (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 25. června 1992, Ferrer Laderer, C-147/91, Recueil, s. I-4097, bod 7).

26 Za těchto podmínek by nebylo možné použít pravidla smlouvy v oblasti svobody usazování na příslušníka této země, jakou je Švýcarská konfederace.

27 Nicméně za účelem poskytnutí předkládajícímu soudu výkladových poznatků, které mu budou užitečné, může Soudní dvůr na základě své judikatury vzít v úvahu i jiné případy práva Společenství než ty, na které odkazuje vnitrostátní soud ve své otázce (rozsudky ze dne 12. prosince 1990, SARPP, C-241/89, Recueil, s. I-4695, bod 8, a ze dne 26. února 2008, Mayr, C-506/06, Sb. rozh. s. I-1017, bod 43).

28 S ohledem na skutkový a právní rámec věci v původním řízení je proto třeba zkoumat předloženou otázku z pohledu ustanovení dohody.

K výkladu dohody

29 Podstatou otázky předkládajícího soudu je to, zda ustanovení dohody brání vybírání regionálního poplatku členským státem od švýcarských státních příslušníků, jestliže v její poslední uvedeným uplatňuje vyšší sazbu poplatku, než je sazba, která je uplatňována zejména na příslušníky členských států Unie.

30 Soudní dvůr je tedy vyzván k posouzení toho, zda se ustanovení dohody mohou použít na takový spor fiskální povahy, jaký je předmětem původního řízení, a v případě kladné odpovědi, k určení dosahu těchto ustanovení. Vzhledem k tomu, že dohoda obsahuje různá ustanovení týkající se poskytování služeb a usazování, je třeba určit povahu činnosti vykonávané žalobci v původním řízení na rakouském území se zřetelem na dotčený fiskální režim.

Ke kvalifikaci dotčené aktivity

31 Je třeba konstatovat, že VlbG. JagdAbgG podřizuje výkon práva myslivosti na území Vorarlberska zaplacení ročního poplatku. Jelikož je však zaprvé v případě pronájmu práva myslivosti nájemce osobou povinnou k poplatku a zadruhé poplatek je splatný nezávisle na intenzitě lovecké činnosti jím vykonávané, je třeba mít za to, že v takovém případě, jaký je dán v projednávané věci, je předmětem poplatku poskytnutí práva myslivosti na základě nájemní smlouvy na území Vorarlberska.

32 Smluvní povinnost, která je dotčena v řízení před předkládajícím soudem, spoívá v poskytnutí jedné ze stran původního řízení, za odměnu a za určitých podmínek, územního obvodu, kde může lovit. Nájemní smlouva se tudíž týká poskytování služeb, které jsou ve věci v původním řízení přehraníční povahy, nebo žalobci v původním řízení, tj. osoby, kterým bylo v uvedeném územním obvodu poskytnuto právo honitby na základě nájemní smlouvy, musí za účelem výkonu svého práva přicestovat na území spolkové země Vorarlbersko.

33 Uvedení žalobci tudíž musí být považováni za příjemce služeb, které spoívají v tom, že je za odměnu poskytnuta na určitém území a po omezenou dobu možnost využívat práva myslivosti (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 21. října 1999, Jägerskiöld, C-97/98, Recueil, s. I-7319, bod 36).

34 Jelikož je předmětem poplatku poskytnutí práva myslivosti na základě nájemní smlouvy, jsou pro účely posouzení legality dotčeného poplatku relevantní pouze pravidla dohody týkající se poskytování služeb.

K dopadům ustanovení dohody na výbír poplatku, který je předmětem projednávané věci

35 Pokud jde o fiskální zacházení s obchodní transakcí dotčenou v původním řízení, je třeba přezkoumat, zda musí být ustanovení dohody o poskytování služeb vykládána tak, že brání takovému poplatku, jaký je předmětem věci v původním řízení, který podle státní příslušnosti toho, komu je poskytnuto právo myslivosti na základě nájemní smlouvy, stanoví sazbu 15 % nebo 35 % z příslušného základu pro vyměření poplatku.

36 Je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou musí být mezinárodní smlouva vykládána nejen podle svého znění, ale rovněž ve světle svých cílů. Článek 31 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 v tomto ohledu upřesňuje, že smlouva musí být vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazem ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy (viz v tomto smyslu zejména stanovisko 1/91, ze dne 14. prosince 1991, Recueil, s. I-6079, bod 14; rozsudek ze dne 2. března 1999, El-Yassini, C-416/96, Recueil, s. I-1209, bod 47; rozsudek ze dne 20. listopadu 2001, Jany a další, C-268/99, Recueil, s. I-8615, bod 35, a rozsudek ze dne 25. února 2010, Brita, C-386/08, Sb. rozh. s. I-0000, body 42 a 43 a citovaná judikatura).

37 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v souladu s čl. 1 odst. b) dohody je jejím cílem usnadnit poskytování služeb na území smluvních stran ve prospěch příslušníků členských států Společenství a Švýcarska, jakož i liberalizovat poskytování krátkodobých služeb.

38 Je rovněž třeba upřesnit, že čl. 5 odst. 3 dohody přiznává osobám, které je třeba považovat za příjemce služeb ve smyslu dohody, právo na vstup a pobyt na území smluvních stran. Článek 23 přílohy I dohody obsahuje zvláštní ustanovení týkající se povolení k pobytu ve prospěch tohoto typu osob.

39 Pokud jde o otázku, zda kromě režimu týkajícího se práva na vstup a pobyt příjemců služeb je cílem dohody stanovit obecnou zásadu rovného zacházení, pokud jde o jejich právní status na území jedné ze smluvních stran, je třeba si povšimnout, že článek 2 dohody je sice vnován zásadě nediskriminace, avšak nezakazuje obecně a absolutně jakoukoliv diskriminaci příslušníků jedné ze smluvních stran, kteří pobývají na území jiné strany, nýbrž pouze diskriminaci z důvodu státní příslušnosti, a to pokud situace těchto příslušníků spadá do vnitřní působnosti ustanovení příloh I až III této dohody.

40 Dohoda ani její přílohy neobsahují žádné konkrétní pravidlo mající za cíl vztahovat na příjemce zásadu nediskriminace v rámci použití fiskální právní úpravy týkající se obchodních transakcí, jejichž předmětem je poskytování služeb.

41 Soudní dvůr dále uvedl, že se Švýcarská konfederace nepřipojila k vnitřnímu trhu Společenství, jehož cílem je odstranit všechny překážky pro vytvoření prostoru zcela volného pohybu, který je podobný tomu, jenž skýtá vnitrostátní trh, který mimo jiné zahrnuje volný pohyb služeb a svobodu usazování (viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2009, Grimme, C-351/08, Sb.

rozh. s. I?10777, bod 27).

42 Soudní dv?r rovn?ž up?esnil, že za t?chto podmínek nem?že být výklad ustanovení práva Unie týkajících se tohoto vnit?ního trhu automaticky použit na výklad dohody, krom? výslovných ustanovení za tímto ú?elem obsažených v samotné dohod? (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 11. února 2010, Fokus Invest, C?541/08, Sb. rozh. s. I?0000, bod 28).

43 S ohledem na výše uvedené je t?eba na položenou otázku odpov?d?t tak, že ustanovení dohody nebrání tomu, aby byl státní p?íslušník jedné ze smluvních stran na území druhé smluvní strany podroben jakožto p?íjemce služeb rozdílnému zacházení ve srovnání s tím, jaké je vyhrazeno osobám, které mají své hlavní bydlišt? na uvedeném území, ob?an?m Unie, jakož i osobám, které jsou jim podle práva Unie postaveny narove?, v souvislosti s výb?rem poplatku, k n?muž vzniká povinnost z d?vodu takového poskytnutí služby, jakým je poskytnutí práva myslivosti.

K náklad?m ?ízení

44 Vzhledem k tomu, že ?ízení má, pokud jde o ú?astníky p?vodního ?ízení, povahu inciden?ního ?ízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu p?ed p?edkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech ?ízení p?íslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé p?edložením jiných vyjád?ení Soudnímu dvoru než vyjád?ení uvedených ú?astník? ?ízení se nenahrazují.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (t?etí senát) rozhodl takto:

Ustanovení dohody mezi Evropským spole?enstvím a jeho ?lenskými státy na jedné stran? a Švýcarskou konfederací na stran? druhé o volném pohybu osob podepsané v Lucemburku dne 21. ?ervna 1999 nebrání tomu, aby byl státní p?íslušník jedné ze smluvních stran na území druhé smluvní strany podroben jakožto p?íjemce služeb rozdílnému zacházení ve srovnání s tím, jaké je vyhrazeno osobám, které mají své hlavní bydlišt? na uvedeném území, ob?an?m Unie, jakož i osobám, které jsou jim podle práva Unie postaveny narove?, v souvislosti s výb?rem poplatku, k n?muž vzniká povinnost z d?vodu takového poskytnutí služby, jakým je poskytnutí práva myslivosti.

Podpisy.

* Jednací jazyk: n?m?ina.